

A TŰZHÖZ HAJOLOK A VÖLGYET NÉZEM HÁTAM MÖGÖTT HÁZAK

megérintem a talpam alatt forgó földet
elfolyik mint a víz elszivárog
a fény csupán az én rögeszmém
miután elborult az ég a sűrűsödő éjszakai
órák lecsapolják a tavat pont úgy
verik le minden házban az imbolygó
lámpásokat s tébolyultan pörög
saját tengelye körül
a földre hullt csillag semmiért
elcseréli velem az életét mint
a parázson futó láng melegét
a fölé tartott tenyér vagy a gyerek
aki a hátamra kapaszkodik hogy
elcserélje velem az életét és pörög
saját maga körül megállíthatatlan
őrülettel mint az itt legbelül lüktető
gyógyíthatatlan üresség

így magyarázzák az évszakok változását
a korai sok esőt
ereszre tapadt rozsdát az öregek
kamaszok a fénylő mitesszereket
s ezt a kelleetlen ostobaságba öltözött kereskedőt
a táskájában vízesésnyi vérszegénység tündököl
az én álmaimból ellopva eteti mindig ugyanazokat
az alattomos galambokat mindig máshogyan
hívott tereken véletlennek tekinthető
felhőkarcolók alatt

és kételkedésem roppant nyomornegyedeiben vár
egy másik személytelen jövőben vagy az egyszemélyes
múlt szép iszonyában
s egy kontúr közé fog két
különböző lehetlent
két embert mondjuk
férfit és nőt
gábort és sárát
vagy két állatot tárgyat holt gondolatot
vagy csak azok melegét
hideget remélve mégis az átmenetet
a földre hullt csillag és
a folytonos forgás között